

คำวินิจฉัยของ นายพดล เสงเจริญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๓/๒๕๔๘

วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๘

เรื่อง ศาลปกครองกลางส่งคำร้องของผู้ถูกฟ้องคดีขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ศาลปกครองกลางได้ยื่นคำร้องของคณะรัฐมนตรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายวัลลภ ตันตติกุล และนายสมเจตน์ ทิณพงษ์ ได้ยื่นฟ้องคณะรัฐมนตรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สำนักงานนายกรัฐมนตรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กระทรวงคมนาคม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ การท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และพลอากาศเอก เทอดศักดิ์ สัจจะรักษ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ต่อศาลปกครองกลาง เป็นคดีหมายเลขคำที่ ๗๗๒/๒๕๔๕ และคดีหมายเลขคำที่ ๗๗๓/๒๕๔๕ ตามลำดับ และศาลได้มีคำสั่งให้รวมคดีทั้งสองเข้าด้วยกัน โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำฟ้องว่า คณะรัฐมนตรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นกรรมการอื่นในคณะกรรมการการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย ตั้งแต่วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยมีวาระดำรงตำแหน่ง ๓ ปี ต่อมาวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้เสนอแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการอื่นในคณะกรรมการการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทยเข้าสู่การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากกรรมการอื่นในคณะกรรมการการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทยก่อนครบวาระ ด้วยเหตุบกพร่องหรือหย่อนความสามารถ และมีมติแต่งตั้งบุคคลอื่นเป็นประธานกรรมการและกรรมการอื่นในคณะกรรมการการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทยจนครบ ๘ คน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีประกาศแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการอื่นในคณะกรรมการการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทยตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

และการดำเนินการที่เกี่ยวข้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ถึงที่ ๖ เป็นคำสั่งและการกระทำทางปกครองที่มีชอบด้วยกฎหมาย ไม่สุจริต และไม่เป็นธรรม ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเดือดร้อนเสียหายและเสื่อมเสียต่อชื่อเสียง เกียรติยศ วิชาชีพ และความเจริญทางอาชีพโดยสุจริต

ศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาเฉพาะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ศาลปกครองกลางมีคำสั่งให้รับคำฟ้องไว้พิจารณาเฉพาะคณะกรรมการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยถือว่า คณะรัฐมนตรีเป็นหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกล่าวโดยเฉพาะคือ เป็นบุคคลซึ่งมีกฎหมายให้อำนาจในการออกมติใด ๆ ที่มีผลกระทบต่อบุคคลผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ วรรคหนึ่ง เนื่องจากคณะรัฐมนตรีไม่มีฐานะเป็นหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ และไม่ได้อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาล คณะรัฐมนตรีจึงไม่ใช่กรณีที่อยู่ในอำนาจศาลปกครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖

ศาลปกครองกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ยื่นฟ้องคดีเพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีมติให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งกรรมการอื่นในคณะกรรมการทำอากาศยานแห่งประเทศไทย แต่โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แย้งว่า บทบัญญัติในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติความหมายของคำว่าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเกินกว่ามาตรา ๒๗๖ ของรัฐธรรมนูญ จึงใช้บังคับไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และยังไม่ปรากฏว่า ได้มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติในมาตรา ๓ ดังกล่าว กรณีจึงเป็นเรื่องที่ศาลปกครองกลางจะต้องรอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งคำโต้แย้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยเบื้องต้นมีว่า จะรับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ได้หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของกลุ่มความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้โดยคดีทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุดแล้ว”

พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นเรื่องที่คู่ความโต้แย้งว่า บทบัญญัติของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ บัญญัติความหมายของคำว่า “หน่วยงานทางปกครอง” และ “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ โดยศาลปกครองกลางได้ส่งความเห็นตามทางการว่า เป็นบทบัญญัติที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี การโต้แย้งเป็นการโต้แย้งบทกฎหมายที่ออกโดยองค์กฤษฎีกา บัญญัติ กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ จึงมีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้ และให้แจ้งคณะรัฐมนตรียื่นคำชี้แจง

นายบัญญัติ วิสุทิมรรค พนักงานอัยการ สำนักงานคดีปกครอง สำนักงานอัยการสูงสุด ผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการในนามคณะรัฐมนตรี ได้ยื่นคำชี้แจงสรุปได้ดังนี้

๑) มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติบทนิยามคำว่า “หน่วยงานทางปกครอง” หรือ “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” โดยละเว้นไม่บัญญัติตามกรอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ ที่บัญญัติโดยจำกัดไว้เฉพาะคือหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาล จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าว

๒) ศาลปกครองกลางใช้บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ อันเป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับไม่ได้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ทำให้คณะรัฐมนตรีได้รับความเดือดร้อนเสียหายในการที่ต้องต่อสู้คดีโดยไม่จำเป็นในศาลที่ไม่มีอำนาจรับเรื่องที่ถูกฟ้องไว้พิจารณาพิพากษา และจะเป็นช่องทางให้เกิดการกลั่นแกล้งฟ้องคณะรัฐมนตรีเป็นคดีในศาลปกครองต่อไปโดยไม่มีที่สิ้นสุด อันเป็นอุปสรรคในการบริหารประเทศต่อไปอย่างราบรื่น

๓) ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีคนหนึ่งและรัฐมนตรีอื่นอีกไม่เกินสามสิบห้าคน ประกอบเป็นคณะรัฐมนตรีมีหน้าที่บริหารราชการแผ่นดิน คณะรัฐมนตรี จึงมีฐานะเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตยฝ่ายบริหารและเป็นรัฐบาล แม้ในกรณีนี้คณะรัฐมนตรีได้ลงมติโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการทำอากาศยานแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ อันถือได้ว่าเป็นการกระทำทางปกครองมิใช่การกระทำทางบริหารที่อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญก็ตาม คณะรัฐมนตรีก็ไม่มีฐานะเป็นหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ และไม่ได้อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาลเพราะเป็นรัฐบาลเอง คณะรัฐมนตรีจึงไม่ใช่คู่กรณีที่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖

พิจารณาคำร้องและเอกสารประกอบแล้ว มีประเด็นที่ผู้ร้องได้โต้แย้งและให้เหตุผลประกอบข้อโต้แย้งว่า คณะรัฐมนตรีเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตยในฐานะฝ่ายบริหารโดยเป็นรัฐบาลที่ได้รับการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์ มีอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญในการบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปตามนโยบายที่แถลงต่อรัฐสภา คณะรัฐมนตรีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ ไม่มีฐานะเป็นหน่วยงานทางปกครอง และไม่ได้อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาลเพราะเป็นรัฐบาลเอง คณะรัฐมนตรีจึงไม่ใช่คู่กรณีที่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ บัญญัติให้พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจอธิปไตยทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรีและศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีคนหนึ่งและรัฐมนตรีอื่นอีกไม่เกินสามสิบห้าคนประกอบเป็นคณะรัฐมนตรีมีหน้าที่บริหารราชการแผ่นดิน ดังนั้น คณะรัฐมนตรีจึงเป็นองค์กรฝ่ายบริหารมีฐานะเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ โดยมีหลักเกณฑ์ทั่วไป ในการใช้อำนาจของฝ่ายบริหารในสองลักษณะ **ลักษณะแรก คือ การใช้อำนาจในฐานะของรัฐบาล** ซึ่งเป็นการกระทำทางบริหาร อันเป็นการดำเนินงานในระดับนโยบายที่รัฐบาลจะต้องรับผิดชอบต่อรัฐสภา ซึ่งเป็นการใช้อำนาจในฐานะของรัฐบาลตามที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ **ลักษณะที่สอง คือ การใช้อำนาจในฐานะฝ่ายปกครอง** ซึ่งเป็นการกระทำทางปกครองอันเป็นการดำเนินงานในลักษณะที่เป็นงานประจำและการใช้อำนาจนั้นเป็นอำนาจตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ให้เป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี ซึ่งองค์กรศาลจะเข้าไปควบคุมหรือตรวจสอบการใช้อำนาจของฝ่ายบริหารตามหลักการควบคุมความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองซึ่งเป็นหลักพื้นฐานของระบบนิติรัฐ หากตีความว่าคณะรัฐมนตรีไม่มีฐานะเป็นหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและไม่อยู่

ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาลเพราะเป็นรัฐบาลเองตามที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โต้แย้ง ก็ย่อมทำให้ไม่สามารถควบคุมการใช้อำนาจของคณะรัฐมนตรีในฐานะฝ่ายปกครอง ซึ่งได้กระทำการทางปกครองได้เลย เท่ากับว่า การควบคุมความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองย่อมจะมีต่อเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐประเภทต่าง ๆ ที่ดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาลโดยอาศัยกฎหมายเป็นเครื่องมือเท่านั้น กรณีนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหรือกำกับดูแลก็จะไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ในการกระทำทางปกครองทั้งสิ้น ซึ่งย่อมจะส่งผลเสียต่อระบบการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐโดยรวมสำหรับการควบคุมตรวจสอบโดยรัฐสภาไม่ว่าจะเป็นการตั้งกระทู้ถาม หรือการเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ ก็เป็นเพียงการควบคุมในเชิงนโยบาย และความสุจริตในการปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น โดยมีวัตถุประสงค์ในการจำกัดผู้ที่ไม่เหมาะสม หรือดำเนินนโยบายที่ผิดพลาด หรือขาดประสิทธิภาพให้พ้นจากคณะรัฐมนตรี หรือให้คณะรัฐมนตรีนั้นหยุดบริหารประเทศในกรณีที่รัฐสภาลงมติไม่ไว้วางใจคณะรัฐมนตรีทั้งคณะ แต่การกระทำทางปกครองที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีได้กระทำไปแล้วก็ไม่ถูกเพิกถอนซึ่งจะทำให้อำนาจของคณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีในทางปกครองนั้นมีเป็นล้นพ้น และอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลได้ ซึ่งสุดท้ายแล้วไม่น่าจะเป็นผลดีต่อการปฏิรูปการเมือง ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญและการปกครองในระบบนิติรัฐ ทั้งนี้ กรณีตามคำร้องนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้ชี้แจงยอมรับว่าคณะรัฐมนตรีได้ลงมติโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมาย ซึ่งก็คือ พระราชบัญญัติการทำอากาศยานแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ อันถือได้ว่าเป็นการกระทำทางปกครอง มิใช่การกระทำทางบริหารที่อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

สำหรับประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยตามคำร้องมีเพียงว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ หรือไม่ เนื่องจากได้บัญญัติบทนิยามคำว่า “หน่วยงานทางปกครอง” หรือ “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” เกินจากกรอบที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ นั้น เห็นว่า ภายหลังจากที่ศาลรัฐธรรมนูญได้มีมติให้รับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ แล้ว ต่อมาศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑ - ๒๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗ วินิจฉัยว่า มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่บัญญัติบทนิยามคำว่า “หน่วยงานทางปกครอง” และ “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ไม่มีข้อความใดที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ เนื่องจากการที่จะพิจารณาว่า หน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ใจจะอยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาลหรือไม่ต้องพิจารณาบทบัญญัติตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ เป็นหลัก คำนิยามถ้อยคำทั้งสองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นเพียงการกำหนดความหมายให้ชัดเจนว่าหมายถึงลักษณะของส่วนราชการ หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ประเภทใดบ้าง ที่จะต้องอยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครอง ซึ่งนอกจากจะกำหนดลักษณะขององค์กรแล้ว ยังกำหนดลักษณะของการใช้อำนาจด้วยว่าจะต้องเป็นการใช้อำนาจทางปกครองหรือได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครอง หรือให้ดำเนินกิจการทางปกครอง ซึ่งเป็นลักษณะของการเป็นหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาล แต่ทั้งนี้ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองฯ มาตรา ๓ จะต้องอยู่ภายใต้กรอบของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดและให้อำนาจในการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองฯ ได้บัญญัติไว้ประกอบกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๒ ได้บัญญัติรับรองสิทธิของบุคคลที่จะฟ้องหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นของรัฐ ที่เป็นนิติบุคคล ให้รับผิดชอบเนื่องจากการกระทำหรือละเว้นการกระทำของข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยงานนั้นย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ การใช้สิทธิดังกล่าวต้องพิจารณาถึงลักษณะการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญประกอบด้วย และเนื่องจากไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยดังกล่าว ดังนั้นพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖

โดยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖

นายนพดล เสงเจริญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ